

FOOL TO CRY

Als de jaargetijden moest ik verdwijnen
Willoos uitwijken naar een ver italië en verdere italianen
Mezelf geplet weten in hersenloze arbeid – heruitvinden in zwarte wouden
En als eeuwig deserteur dook ik onder in normandië

Een krijsende meeuw vlucht voor altijd, wist ik
Zij vindt thuis in land noch lucht, en beweegt voort
Gevangen in het verlangen naar wat statisch is en vlak
Voortdurend en zonder verdriet

Aan een door midden gezaagde kist gezeten
Zag mijn moede goochelaar niets meer om nog voor te vluchten
Ik was zijn clown, en ik vond de wijn naar mossel smaken
Vredig besloot hij, mosselwijn

Het bracht me terug naar de trage mossel
In wiens warmte ik reeds maanden geborgen lag
Lichtvoetig reeg ze mijn gedachten aaneen, gaf ze betekenis aan mijn acts
Gezegende zee, gezoende golf van een bovenlip

Ik was maar een microscopisch wezen
Een wants in het laken van haar genadig zoete universum
En aan haar firmament, dat van stieren en sterrenbeelden aaneenhing
Zag ik in de duisternis nog slechts twee bruingroene irissen

Jaargetijden cirkelen weg
Een meeuw vlucht, een soldaat deserteert
En in mij, clown broeit steeds de haar, het vurige verlangen
Vloeibaar te worden, en op te lossen in haar stille binnenzee

—

Alexander Baeyens

Drie zusters

Onder wit dat zelden blauw verried
Op gras door zomers droog ontsierd
Betrad ik het domein van die wachters, drie
En als één klonk de stem die schors verliet

Onder drie zusters nam ik rust
In hun schaduw gleed ik weg
Naar gedachten die ik niet erken
Wanneer mijn stem ze spreekt

Onder dwang van dat duivels gedicht
Dat die takken speelden in de wind
Brulde ik elk woord
Dat geen mens ooit
van mijn lippen heeft gehoord

Drie wilgen op zomers gras
Slechts schors omringd door gewas
Starden terwijl ik hen verliet
En hielden voor dat eenzaam verdriet

—

AvanCe

Arno Van Crombruggen

Saumon

Fileren filteren en fijnsnijden
lachen met licht
over zoet naar zout
ruim buiten de lijntjes trek je de grens
ira ça clown Jean
stroomopwaarts als een zalm
Je kleurt
een tragische wereld in een oogopslag
schaterlach en spot
profaan en sacraal
eenzaam zonder je cello
ira ça clown Jean
stroomopwaarts als een zalm

—

Erna Michaux

Je duwt me terug in de tijd

Je duwt me terug in de tijd, tegen een kleien lichaam, een boom, die haar geur over ons strooit. Gistkorrels en maanzaad plakken in je rieten hand. Op een eerste lentedag zoals deze moeten we wel buiten in en uitademen, weven, naast elkaar gevouwen tussen wortels. Ik zoek naar iets dat ik in je hand wil leggen, een ronde steen, mijn vingers, de zon.

Je schuift een witte paardenbloem achter je oor en fluistert 'ruik'. Een haar dwarrelt. Ik vibreer rond je oorschelp, net alsof ik een wens wil doen, blaas ik je luid. Ik wens dat ik een klein kevertje ben, zodat ik misschien een beetje dichterbij kan komen nog een beetje, zodat ik op je warme huid kan landen, lopen, neerliggen en alles zien.

—

Jolien Cerpentier

Floris Jaspers

Floris Jaspers kijkt naar mij
wat denkt hij dat hij ziet?
een vrouw als piramide
met op haar hoofd
een piramide op zijn kop
een oranjebruine band misschien als strand
een turquoisegroen vlak misschien als water, woud of jungledak

Floris Jaspers kijkt naar mij
wat denkt hij dat hij ziet?
een zwarte sfinx
met ogen die naar nergens kijken
een mond die niet zal spreken
een eindeloze arm en hand
die opgaat in een blauwgeel kleed, gewaad, majestueuze mantel

Ik vraag u Floris Jaspers
is wat u ziet genoeg voor u?
is het genoeg voor mij?
heeft u, al was het maar een tel, gedacht aan een gesprek met mij?

—

Paul De Bruyne

Geen Estragon, geen Vladimir
Godotverlaten bomen
Als een tempel zonder architraaf
Het kaf vermengd met koren

Geen mens die in de schaduw schuilt
Geen PFOS in de bronnen
Het niemandsland, maar vruchtbaar dan
Gevoederd door de zonne

Wie straks nog naar die schoonheid zoekt
Zal zwoegen en zal zweten
Omdat heden niet meer vroeger is
En vroeger niet zal keren

De filmrollen van grootmoelief
Het stedelijk museum
Wezen voor die mooie tijden
Een vurig mausoleum

Waar knotwilgen de wereld zijn
De schepper met penselen davert
Daar droom ik over toen
Genietend van het onbedaarde

—

Pieterjan Douchy

Joueur de saxophone (58B) - De muzikant

De muzikant

Speelt voor

Erkenning en Drank

—

Ymre Denis

wilgenzoom

juichend silhouet
gespiegeld
in traag geloogde sloten
ritst een zomers landschap
dicht

gebalde winterkoppen
zachter met de jaren
ongetemd op een rij

verstilde stoet
seizoen na seizoen
in de aarde gewrikt
stut van lage luchten
drager van verte

—

Cecile Vanhoutte

Glittershit

Misschien wil je gewoon
ergens niet
binnenom maar
buitenom
langs de verkeerde oogstkant
van de waterbak scheren
en die hele wedstrijd baan gewoon
vergeten
je veel te grote
clownschoenen aan hun miezerig kleine regels
vegen
en al de uitgewrongen
doffe doffe doffe
glittershit
en schinkmiserie
uit je moe geslopen
zolen
zweten
ja, dat zou dan pas
écht een smerig circus zijn.

—

Matthias Van de Velde

Carrousel de ta vie

Misschien ben je wel die miserabele,
de clown die zijn hart zo opzichtelijk toonde,
zo naïef - het blies in je gezicht op.
Hoe definitief droomt je blik nu mistroostig weg,
gehesen in dat spinnenweb van lijnen, die flinterdunne
kraaienpoten binnen het schaakbord van je kostuum.

Dit circus is niet mild voor verliefde harlekijns.
Welke woorden drijven langs de kade,
wat lees je in het spiegelbeeld?
De hele wereld in jou, een gaslicht op zoek naar
de nacht, de slaap, die plek
zonder herinneringen.

—

Quinten De Coene